

دانشگاه علوم پزشکی و خدمات بهداشتی درمانی لرستان
دانشکده پرستاری و مامایی خرم آباد

عنوان:

تأثیر حضور در طبیعت مبتنی بر واقعیت مجازی بر درد و
اضطراب بیماران با ترومای ارتوپدی

نگارنده:

مریم سپهوند

پایان نامه:

دوره کارشناسی ارشد در رشته پرستاری اورژانس

استاد راهنما:

دکتر طاهره طولابی

استادان مشاور:

دکتر سجاد یاراحمدی

دکتر رسول محمدی

خرداد ۱۴۰۵

چکیده

مقدمه: واقعیت مجازی به عنوان یک روش غیرتهاجمی مبتنی بر انحراف حواس دیداری و شنیداری، در سال‌های اخیر به منظور کاهش درد و اضطراب در موقعیت‌های درمانی و تشخیصی مورد توجه قرار گرفته است. این فناوری با ایجاد تجربه‌ای غوطه‌ورانه، می‌تواند توجه بیمار را از محرک‌های ناخوشایند منحرف کرده و از این طریق بر ادراک درد و اضطراب اثر بگذارد. با وجود گزارش‌هایی مبنی بر اثربخشی واقعیت مجازی در برخی شرایط بالینی، یافته‌های مطالعات پیشین در این زمینه یکسان نبوده است؛ بنابراین، مطالعه حاضر باهدف تعیین تأثیر حضور در طبیعت مبتنی بر واقعیت مجازی بر درد و اضطراب بیماران مبتلا به ترومای ارتوپدی انجام شد.

روش کار: این پژوهش یک کارآزمایی بالینی بود که در سال ۱۴۰۳ بر روی بیماران مبتلا به ترومای ارتوپدی مراجعه‌کننده به اورژانس بیمارستان شهدای عشایر خرم‌آباد انجام شد. نمونه‌ها به روش در دسترس انتخاب و سپس با استفاده از تصادفی سازی طبقه‌ای بلوکی به سه گروه تخصیص یافتند. در گروه مداخله، بیماران از ۳ دقیقه قبل از شروع پروسیجر تا پایان آن، از واقعیت مجازی شامل تصاویر و صداهای طبیعت استفاده کردند. در گروه شم، هدست به صورت خاموش و بدون تصویر و صدا به کار رفت. هر سه گروه مراقبت‌های روتین را دریافت کردند. اضطراب بیماران قبل و بعد از پروسیجر با استفاده از پرسشنامه اضطراب آشکار و پنهان اسپیل‌برگر و شدت درد با پرسشنامه مقیاس درجه‌بندی دیداری درد در هر سه گروه اندازه‌گیری و ثبت شد. داده‌ها با استفاده از آمار توصیفی و تحلیلی و با استفاده از نرم‌افزار SPSS۲۵ مورد تحلیل قرار گرفت.

یافته‌ها: میانگین شدت درد پیش از مداخله به ترتیب در گروه مداخله، کنترل و در گروه شم ۵/۰۳، ۵/۰۶، ۵/۰۰ بود که پس از مداخله به ترتیب به ۲/۶۳، ۳/۰۹ و ۲/۹۴ کاهش یافت و بین گروه‌ها از نظر شدت درد تفاوت آماری معنادار وجود نداشت ($P=0/182$). در مقابل، میانگین سطح اضطراب پیش از مداخله به ترتیب در گروه مداخله، کنترل و در گروه شم ۸۰/۷، ۸۴/۴، ۸۰/۸ بود که پس از مداخله به ترتیب به ۶۸/۵، ۸۶/۸ و ۸۰/۷ رسید که پس از مداخله سطح اضطراب در گروه مداخله از نظر آماری کاهش معناداری در مقایسه با گروه کنترل و شم نشان داد ($P<0/001$).

نتیجه‌گیری: حضور در طبیعت مبتنی بر واقعیت مجازی موجب کاهش معنادار اضطراب بیماران مبتلا به ترومای ارتوپدی شد، اما کاهش درد در گروه مداخله در مقایسه با گروه‌های کنترل و شم معنادار نبود؛ بنابراین، این مداخله به عنوان یک روش غیرتهاجمی می‌تواند در کنترل اضطراب بیماران طی پروسیجرهای اورژانسی نقش مؤثری داشته باشد.

واژگان کلیدی: واقعیت مجازی، اضطراب، درد، ترومای ارتوپدی، اورژانس، کارآزمایی بالینی.